

HAVARD BUSINESS SCHOOL'S ED FOR KOMMENDE LEDERE

Berlingske skrev under overskriften: »Fremtidens ledere vil være moralens vogtere« i, 26.1.2011, at stadig flere unge studerende samler sig i netværk og aflægger ed på, at de vil agere ansvarligt i forhold til verden omkring dem. Havard Business School lancerede i 2009 følgende ed:

Ed for kommende ledere

- *Som erhvervsleder anerkender jeg min rolle i samfundet*
- *Min opgave er at lede mennesker og forvalte ressourcer for at skabe værdi, som intet enkelt-individ kan skabe alene.*
- *Mine beslutninger påvirker andre menneskers velbefindende både inden og uden for min virksomhed – i dag og i morgen.*
- *Jeg lover derfor, at: Jeg vil forvalte min virksomhed med loyalitet og forsigtighed, og ikke fremme mine personlige interesser på bekostning af min virksomhed eller samfundet.*
- *Jeg vil forstå og overholde, i bogstav og ånd, de love og kontrakter, der gælder for mine handlinger og min virksomhed.*
- *Jeg vil afstå fra korruption, unfair konkurrence og forretningspraksis, som er skadelig for samfundet.*
- *Jeg vil værne om menneskerettigheder og værdighed for alle, der påvirkes af min virksomhed, og jeg vil modsætte mig diskrimination og udnyttelse.*
- *Jeg vil beskytte fremtidens generationers ret til at forbedre deres levestandard og til at have glæde af en sund planet.*
- *Jeg vil afrapportere min virksomheds præstationer og risici præcist og ærligt.*
- *Jeg vil investere i at udvikle mig selv og andre, så erhvervsledelse fortsætter med at fremme og skabe bæredygtig og inkluderende velstand.*
- *I udøvelsen af mine – i overensstemmelse med disse principper – professionelle pligter, anerkender jeg, at mine handlinger skal sætte et godt eksempel for integritet, som fremkalder tillid og anseelse fra dem, jeg tjener. Jeg vil med mine handlinger og ved at opretholde disse standarder forblive ansvarlig over for mine medmennesker og over for samfundet.*
- *Denne ed aflægges jeg frivilligt og på min ære.*

Hvorfor citeres denne ed på denne hjemmeside?

Fordi - og jeg ved godt, at det lyder provokerende - den finanskrisen der væltede os bagfra i 2009 er jeg i stadig højere grad begyndt at se som en krise, der som positiv sidegevinst kickstartede, at mange mennesker stoppede op og brugte tid og fordybelse til at blive mere bevidste om deres værdier og mening med både arbejds- og privatlivet.

Grådighedskulturen var blevet både legitim og allemandseje; de fleste var opsatte på og besatte af den hurtige gevinst på hus, aktier mm. Og det var blevet old school at tale om bæredygtighed, social ansvarlighed, almennytte og nærvær for nærværets egen skyld. Alting som vi fleste beskæftigede sig med, blev målt på, om man kunne score en hurtig gevinst på det. Men vi alle vidste jo, at boblen ville briste - for hånden på hjertet - det var vore børn, vi stjal fra. De ville blive ude af stand til at bo anstændigt, hvis huspriserne var blevet ved med at stige.

På subtil vis overførtes grådigheden og egoismen til de fleste ting i fritiden; stadig flere ville præstere motionsmål fremfor at nyde processen at bevæge sin krop. Maraton, ironman, spinning med skrigende trænere i baggrunden – motions-typer, der signalerer, at man er dygtig til at piske sig selv udover en performance-grænse, som de andre ikke har power (eller dumdristighed) til at overskride.

Når folk dengang kom på mindfulness-kurser (og jeg holdt ikke særlig mange, for jeg var ikke særlig efterspurgt), så var motivet og målet for mange, at det skulle kunne ses på bundlinjen 14 dage senere. Man forlangte, at mindfulness-praksis'en skulle give mindre søvn, bedre løb, højere performance i endnu flere arbejdstimer - kort sagt, hele tiden en bedre bundlinje i både bogstavelig og overført forstand.

Når jeg talte om "hjerterets åbenhed", "kærlighed", "livskvalitet", "kvalitetspausen", "Mening(sfyld)", "en bedre verden", "en større evne til at give" som motiver for at beskæftige sig med sin mentale og følelsesmæssige sundhed, blev pinlig tavsheds-boblen stadig større, som 00'erne udviklede sig.

Finanskrisen fjernede, på den hårde måde, sløret fra manges øjne. Jeg begyndte f.eks. at få særdeles ressourcefyldte klienter, der havde knoklet, undskyld sproget, røven ud af bukserne i måske 20 år, der blev fyret på gråt papir. Jeg fik klienter, hvor skaderne og udmattelsen ved den ikke- kropsvenlige motion sneg sig ind mange steder i kroppen. Mange havde måske aldrig givet sig selv rum til at tænke på, hvorfor de prioriterede og levede, som de gjorde. Det var generelt set klienter, der blev ramt så massivt af meningsløsheden ved ALT, at de blev nødt til at starte helt fra scratch, bygge meningen op, så den på mere autentisk vist boblede indefra og ud, baseret på vedkommendes egne værdier, snarere end at mening var et udefrakommende krav, som man var ubevidst respondent på.

Samlet set mødte jeg flere og flere spændende mennesker, der mere eller mindre frivilligt meldte sig ud af hamsterhjulet og brugte vi psykologer, mindfulness-lærere og coaches som sparringspartner for at genfinde livsmeningen på et dybere og mere autentisk niveau end tidligere.

Gennemgående kunne jeg konstatere, at både hos mig selv og hos mange kolleger, gik samtalerne og kurserne mere og mere fra at være performance-rettede, til at handle om:

- *Nærvær fordi det er en værdi og dermed et mål i sig selv.*
- *Mening med virkelig stort M.*
- *Autenticitet frem for rollespil.*
- *Synergi og samarbejde frem for konkurrence.*
- *Bæredygtighed på alle tænkelige måder frem for nedbrydning.*

Mange, som jeg har fulgt gennem længere tid, har i årene siden fået mod og klarhed i forhold til at insistere på at varetage et job, der værdimæssigt lever op til det faktum, som ethvert menneske, der har haft en eksistenskrise, erkender, nemlig at vi jo alle dybest set er her på jorden for at være med til at sprede kærlighed og overskud og gøre jorden til et (endnu) bedre sted at være. Også mens vi går på arbejde.

Do less accomplish more...

At performance og trivsel ikke behøver være hinandens modsætninger, erfarer flere og flere travle og ambitiøse mennesker, der implementerer en meditativ praksis i dagligdagen. Dygtig ledelse er ikke nødvendigvis at få lavet mest. Ledelse er at tage de rigtige beslutninger. Varetagelse af en lederfunktion er ofte en særdeles kompleks opgave, forandringshastigheden er stor, der kræves fleksibilitet, kreativitet og overblik for at kunne træffe de rigtige valg.

Mindfulness kan oversættes til bevidst nærvær eller *bevidst opmærksomhed på det, man sanser og gør i nuet.*

Den stille årvågenhed kan gøre én i stand til at foretage bevidste og hensigtsmæssige valg og handlinger, til gavn for en selv og den organisation, man som leder er del af. Mindfulness handler om at øge indsigt, intuition og overblik, således at man i langt mindre grad handler ud fra automatpiloten, og i højere grad bliver nytænkende.

Mangeårig forskning har dokumenteret, at mindfulness har en lang række positive effekter som altså kan have den sidegevinst, at lederen både trives bedre og performer bedre på samme tid. Gevinsterne er bl.a.:

- Man bevarer fokus, koncentration og overblik
- Kreativiteten øges
- Den emotionelle og sociale intelligens øges
- Man oplever en mere overskudsbaseret følelsesforvaltning
- Ens mentale fleksibilitet øges, dvs. man får bedre omstillingsevne
- Man bliver klarere i sine prioriteringer
- Livskvalitet og arbejdsglæde øges
- Stress reduceres

»Er det ikke tankevækkende, at vi udøver mindfulness for at holde en pause fra realiteterne, slippe væk fra kaos, travlhed og stress i stedet for at skabe en mindful realitet?«

Thomas Milsted, 1.2.14 på facebook

... uden forventning

Når man som moderne menneske bruger meditative praksisser, der stammer fra en anden kultur og andre værdier, opstår i sagens natur udfordrende paradokser. Fordi mindfulness sælges ofte på alt det, man opnår. Og selv denne tekst har lige ovenfor oplistet en række potentielle gevinster.

Det paradoksale består i, at enhver praksis starter med instruktionen: "Slip alle forventninger til, hvad du oplever, erfarer og opnår..." Det er ganske enkelt umuligt at meditere, hvis man har en bestemt forventning om, hvad praksissen indebærer. De meditative momenter er definatorisk uden tid, rum, tanker, følelser; man ER.

Intentionen om, hvad man gerne vil have ud af meditation, må man gerne have, men kun sået som et frø før selve praksissen. Det kan ikke understreges kraftigt nok, at vil man opleve det fulde potentiale af at implementere meditative praksisser, er det vigtigt at slippe mål og forventninger; nærme sig hver eneste meditation uden mindste forventning om noget som helst, overhovedet... (og læg mærke til, hvor mange modsætninger, der rent lingvistisk er indfoldet i denne sidste sætning)...

Så hvis mindfulness og meditation er et af de redskaber, man vil bruge for at blive en bedre leder og måske endda et bedre menneske, jfr. det smukke Havard Business School kodeks, som stadig flere unge mennesker, der er fremtidens ledere, tager til sig, så må man finde sin egen måde, hvorpå dette paradoks kan balanceres.